

COVID-19 ve Çalışma Yaşamı...

Bizleri açlık ve ölüm ikilemi ile başbaşa bırakan kapitalist sömürü düzenine karşı geleceğimize sahip çıkalım.
Haklarımız için birleşelim, onurumuz için mücadele edelim, hep birlikte geleceğimizi kazanalım!

GREV

Patron medyasının iddiklarını, görmediklerini; yerlerinde yaşadıklarımızı, uğradığımız haksızlıkları, yaşadığımız deneyimleri paylaşmak, ülkede ve dünyada yaşananları birer işçi olarak kendi gözlerimizle yorumlayabilmek için çıkıyor. Sen de bu sese sesini kat, Sesimizin duyulması için destek ol!
**GREV'e yaz!
GREV'i oku!
GREV'i okut!
UNUTMA;
GREV,
senin sesin,
senin solun...**

İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır!

GREV

İşçi Bülteni Özel Sayı No: 1601

Mart 2021

grevankara@yandex.com
facebook.com/ankaraiscimeclisi

MÜCADELE AŞISI!

COVID-19 salgınında ülkemizde ilk resmi vakanın açıklanmasının üzerinden bir sene geçti.

Geride kalan bu bir senede işçiler olarak hem açlıkla hem de salgınla mücadele ettik.

Sağlık emekçileri başta olmak üzere belediyelerde, marketlerde, kargo şirketlerinde çalışan işçiler için riskin ve iş yükünün olabildiğince arttığı bir dönemdi bu bir yıl.

Kafelerde, AVM'lerde ve bunun gibi birçok sektörde çalışan işçiler için ise her yanıyla açlık ve sefaletle geçen bir yıl oldu. Devlet olmanın sorumluluğunu yerine getiremeyenler açıkladıkları sözde önlemlerle bu sektörlerde çalışan yüzbinlerce işçiyi tam anlamıyla açlıkla baş başa bıraktılar. Bu dönemde yaşanan işçi intiharlarının önemli bir bölümü de bu sektörlerde yaşandı.

Atölyelerde, fabrikalarda ise tüm dünyayı saran bir salgın bile durduramadı aç gözlü patronları. Hem üretimi tam gaz devam ettirdiler, hem salgın ortamının yarattığı işsizlik korkusu yüzünden işçilere çok daha pervasız bir şekilde saldırdılar.

Kısacası her alanda ve her sektörde işçi sınıfı COVID-19 salgınının asıl faturasını ödeyen kesim oldu.

Patronlar ise bu salgını bir kez daha fırsata çevirirken kâr oralarını da artırarak servetlerine milyar dolarlar eklediler.

Yani COVID-19 salgını çıplak bir gerçeği bir kez daha yüzümüze vurdu. Bir tarafta tüm zenginlikleri var eden işçiler, diğer tarafta yaratılan tüm bu zenginliğin üzerinde tepinen bir avuç asalak.

Bir yıl boyunca yaşadığımız her gelişme yaşamımızı asıl tehdit eden virüsün kapitalizm olduğunu bir kez daha gösterdi.

Her yandan eşitsizlik akıyor...

Aşı tartışmaları da bu çıplak gerçeğin bir başka yansıması oldu.

Zengin ülkeler en hızlı ve kolay şekilde ulaşırken dünyanın fakir ülkelerine aşı için ne zaman sıra geleceği bile belli değil.

Ülkenin içinde de durum çok farklı değil. Sözde bir öncelik listesi yayınlandı ama AKP bir kez daha bildiğini okudu, yandaşlara aşı yapılırken ne sıra beklendi, ne de diğer öncelik sıralamaları umursandı. Tek öncelikleri 'Bizden misin? Değil misin?' oldu. İmamlar bile öncelik isterken hayatı üreten işçiler kimsenin umurunda bile olmadı.

Mücadele aşısı...

Bir yıl boyunca yaşadığımız her gelişme yaşamımızı asıl tehdit eden virüsün kapitalizm olduğunu bir kez daha gösterdi.

Hem de öyle bir virüs ki, yaşamımızı almadan bizi hergün yeniden öldürüyor kapitalizm.

İşte bu virüsten kurtulmanın yolu ise mücadele aşısından geçiyor.

Kapitalizm denilen sömürü ve zorbalık düzenini tarihin çöplüğüne göndermeden biz işçilere gün yüzü yok.

Bunun yolu ise birleşmekten, örgütlenmekten, mücadele etmekten geçiyor. Sömürücü zorbaların karşısına tek yumruk olarak dikilmekten...

Belediye işçisi...

Ankara İşçi Meclisi yazdı...

Bizlerin düşük ücretlerle kölece çalışmasının nedeni başka işçilerin aldığı ücretler değil. Pandemi döneminde tüm toplumun sağlığı için canla başla çalışan belediye işçilerinin çok daha fazlasını hak ettiğine kimsenin şüphesi olmasın.

sy 2

Yaşamak istiyorsak...

Sincan'dan bir işçi yazdı...

Örgütsüz olduğumuz sürece ölmeye devam edeceğiz. Yaşamak istiyorsak işyeri komitelerimizi kurmalı, haklarımız ve geleceğimiz için mücadeleye girişmeliyiz.

sy 3

Haklarımız ve geleceğimiz...

İşçi Emekçi Kadın Komisyonları yazdı...

Öyle bir yerdeyiz ki sessizliğimiz sürdükçe soframızdaki açlık derinleşecek, uğradığımız sömürü ve şiddet artacak. Haklarımıza ve geleceğimize yöneltilen tüm saldırılara karşı yeni direnişler örgütlemenin zamanıdır artık.

sy 7

Perihan ablamızı kaybettik!

Ankara'nın Perihan ablası Perihan Pulat 2 Mart'ta solunum yetmezliği nedeni ile tedavi gördüğü hastanede hayatını kaybetti.

Emekli Sayıştay Hakimi Perihan Pulat, sağlık sorunlarına ve ilerleyen yaşına rağmen Ankara'da yapılan her hak arama eyleminde hep en ön saftaydı.

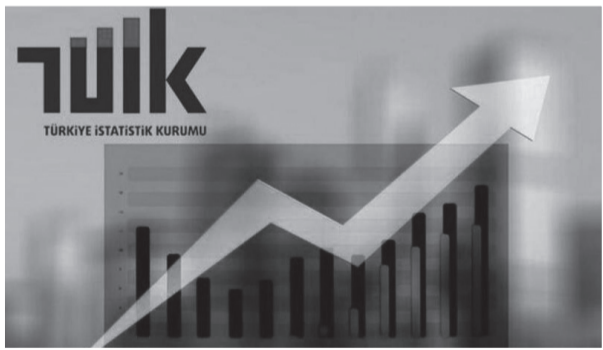
Pulat, 2 yıl önce de 1 Mayıs'ta polis tarafından darp edilmiş, darp eden polise 15 taksitle 3000 TL para cezası verilmiş ve ceza ertelenmişti.

OSTİM/İVEDİK Katliamı unutulmadı!

Ankara İSİG Meclisi ve SES Ankara Şubesi, OSTİM/İVEDİK patlamalarının yıldönümünde OSTİM'deydi.

Yapılan açıklamada 20 işçinin hayatını kaybettiği, 53 işçinin yaralandığı Ostim-İvedik Katliamı'nın ardından 10 yıl geçtiği ifade edilerek, "10 yıl sonra değişen hiçbir şey yok. Dün Ostim'de, bugün hastanelerde iş cinayetleri devam ediyor" açıklamasında bulundu.

İşsizlik gerçeğini sonunda TÜİK de itiraf etti!

Türkiye'de resmi işsizlik verilerinde gizlenen ve artık iş aramaktan umudunu kesenlerin de dahil olduğu gerçek işsizlik oranı ilk kez Türkiye İstatistik Kurumu'nun (TÜİK) bülteninde yer aldı. TÜİK, yeni veri setine geniş tanımlı işsizlik oranını ifade eden "atıl işgücü oranı" göstergesini ekledi. Buna göre Ocak ayında atıl işgücü oranı yüzde 29,1 oldu.

Böylece yıllardır sendikaların açıkladığı ve iş bulmaktan umudunu yitirmiş kişileri de kapsayan geniş tanımlı işsizlik oranı TÜİK tarafından da kabul edilmiş oldu.

Belediye işçisi İstanbul'da yaşananlardan ders çıkarmalı!

Ankara İşçi Meclisi

Ankara'da Çankaya ve Yenimahalle Belediyelerinde binlerce işçiyi ilgilendiren sözleşme süreçleri yaşanıyor.

Çankaya Belediyesi'nde Çanpaş'ta sözleşme süreci devam ederken Yenimahalle Belediyesi'nde YEPA'da ise görüşmelere önümüzdeki günlerde başlanacak.

CHP'li belediyelerde ve DİSK'e bağlı Genel İş Sendikası'nın yetkili olduğu işyerlerinde böylesi önemli bir süreç yaşanırken İstanbul'da peşpeşe yine Genel İş'in CHP'li belediyelerdeki grev haberlerini izledik hep birlikte.

Kadıköy ve Maltepe Belediyelerinde greve çıkılmasının ardından sendika işçilere rağmen toplu sözleşmeyi imzalarken Beşiktaş, Ataşehir ve Kartal'da daha greve çıkılmadan satış sözleşmeleri imzalandı.

Satış sözleşmesi diyoruz çünkü, sözleşmeler işçilere sorulmadan, hatta Kadıköy'de işçilerin grev oylaması yapacağı saatlerde imzalandı.

Bugünün sendikal hareket gerçekliğini, DİSK Genel İş'in yapısını bilince bu tutum çok da şaşırtıcı değil aslında. Yine şaşırtıcı olmasa da bu grevlerde yaşanan daha çarpıcı durum ise sözde emekten yana olan birçok insanın grevci işçilere karşı takındığı tutum oldu.

Patron olarak CHP'li belediyelerin kamuoyunu yanıltmak için belediye işçilerinin aldığı ücretler

başta olmak üzere birçok konuda yürüttüğü spekülasyonlara şaşırıyoruz elbette. Ama 'Sıkıya gidin AKP'li belediyelerde grev yapın!' diyenler, belediye işçilerinin aldığı ücreti çok görerek 'Beğenmiyorsanız çalışmayın!' diyenler bir kez daha düşünmek zorunda.

Bizlerin düşük ücretlerle kölece çalışmasının nedeni başka işçilerin aldığı yüksek ücretler değil. Patronların bitmek bilmez kar hırsı. Ve pandemi döneminde tüm toplumun sağlığı için canla başla çalışan belediye işçilerinin çok daha fazlasını hak ettiğine kimsenin şüphesi olmasın.

Son sözümüz de, Çankaya ve Yenimahalle Belediyelerinde çalışan işçilere. İstanbul'da yaşananlar en fazla sizler için dersler içeriyor. Bu süreçte ne bizim mahallede diye düşündüğünüz belediye yönetimine, ne de sendikacılara güvenebilirsiniz. Güveneceğiniz tek güç örgütlü birliğinizdir. Ancak örgütlü birliğiniz ile kayıpları telafi edebilir, yeni haklar kazanabilirsiniz.

'Bu sadece bizim mücadelemiz değil!'

Ankara İşçi Meclisi

Öncelikle örgütlenme süreciniz ve sizi örgütlenmeye iten sebeplerden bahsedermisiniz?

Başta şunu belirtmek gerekir, anayasanın 51. maddesinde belirtildiği üzere örgütlenmek yasal bir hak ve örgütlenmek için herhangi bir sorun da olması gerekmiyor. Hakkımızı kullanmak için iyi ya da kötü bir şey olması gerekmiyor. Ama bizim Ekmekçioglulları'nda sağlıksız iş koşulları, adil olmayan bir maaş sistemi ve işçilere insanca davranılmayan bir hiyerarşi vardı. Bunlar sendikal olmamızda en önemli etkenlerdi. Örgütlenmemize saldırı olunca biz de direnişe geçtik. Bugün itibarıyla 60. gün. 60 gündür bu haklı mücadelemize devam ediyoruz ve sonuna kadar da devam edeceğiz. Çünkü isteklerimiz kabul olmadı, Rüstem Ekmekçi toplu sözleşmeye yanaşmadı. Ekmekçi için mesele para mevzusu da değil. Mesele tamamen güçtü. Ve biz de burada gücümüzü gösteriyoruz.

Peki direniş süreci nasıl işliyor?

Direniş süreci zor ilerliyor, hem pandemi koşulları var hem de kış koşulları var. Tabi bizi buraya iten maddi nedenlerdi. Maddi durumlarımız da iyi değil. Şu an maaş da alamıyoruz. 29. Maddeden çıktığımız için ne patron tazminat ödedi ne de devlet herhangi bir ödeme yapıyor. Ama buna rağmen desteklerle direnmeye devam ediyoruz. Demokratik kitle örgütleri olsun, partiler olsun ellerinden geleni yapıyorlar. Sonuna kadar bu mücadeleyi devam ettireceğiz. Şartlar izin verdiği sürece bu konuda kararlıyız.

Ekmekçioglulları işçisi Tuncer Çelik ile direnişe dair konuştuk...

Direnen direnmeyen diğer işçi bölüklerine ve destekleyenlere bir mesajınız var mı?

Bu zaten sadece bizim mücadelemiz değil, tüm işçi sınıfının mücadelesi. Onun için biz çoktan kazandık gözü ile bakıyoruz. Patronlara, sermayeye bir korku verdik. "her şey, dünya onların etrafında dönmüyor" dedik. Buradan tüm işçilere haklarını yedirmemeleri gerektiğini söylüyorum. Türkiye'de insanlar haklarını bilmiyor, anayasal haklarını korumalıdır. Sus-pus olunuyor, işten çıkarım korkusu yaşanıyor. Korku arttıkça da patron zulmediyor. Bence onlar bize muhtaçlar. Biz olmadan onlar bir hiç. Onların milyon dolarlık yatları katları bizim emeklerimiz sayesinde alınıyor. O yüzden kimse haksızlığa boyun eğmesin, herkes mücadele etsin ve sermayenin karşısında sağlam dursun diyorum.

Yaşamak istiyorsak İşyeri Komiteleri'nde birleşelim!

Sincan'dan bir işçi

3 Şubat 2011'de Ostim'de bulunan Özkanlar Hidrolik İmalat'ta ve yine aynı gün İvedik Organize Sanayi Bölgesi'ndeki Metsan'da yaşanan patlamalar sonucu 20 işçi hayatını kaybetti, 53 işçi yaralandı.

Patronların daha çok kazanma hırsı, yapılmayan denetimler, alınmayan önlemler ve sermaye düzenini koruyan hukuk sistemi 20 işçinin yaşamına mâl oldu. Ostim ve İvedik Katliamı, acı ve kara bir leke olarak tarihe geçti.

İş cinayeti, ruhsatsız yerde imalat yaptıkları ve işyerindeki kimi mevzuat hükümlerine uyulmadığı için gerçekleşti.

Ostim ve İvedik Katliamı'nın yargı süreci ise adeta iş cinayetlerinin üzerinin nasıl örtülmeye çalışıldığını gösteren bir şekilde oldu. 4-5 kişi düşük miktarca para cezasına çarptırıldı. 5 kişi hakkında hüküm verildi. Böylece yargının işlevi de görüldü.

Aradan 10 yıl geçmesine rağmen iş cinayetlerinin ardı arkası kesilmedi. 2019 yılında Ankara'da 56 işçi iş cinayetinde yaşamını yitirdi. Bu rakam 2020 yılında 80 oldu.

Ayrıca pandemi sürecinde fabrikalar virüsün yayılma merkezi haline geldi. Patronlar test sonuçlarını gizlemeye çalışarak çarklarının dönmesini sağladılar.

Böylece virüs bir cellat olarak aramızda dolaştı. Ne pahasına? Tamamen patronların sömürü çarkları durmasın, sermaye büyümeye devam etsin diye...

Pandeminin ve dolayısıyla sermaye düzeninin bir hedefi de sağlık emekçileri oldu. Salgın sürecinde sağlık emekçileri fiziksel, psikolojik ve mesleki olarak zor anlar yaşadılar ve yaşamaya devam ediyorlar.

İş cinayetleri ve meslek hastalıkları konusunda sermaye düzeni önlem almadı.

İş cinayetleri teknik bir sorunmuş gibi görünebilir ama aslında politik bir sorundur. Sermaye düzeninin ve onun teknik aygıtı olan patron devletinin önlemler almamasından kaynaklı binlerce işçi iş cinayetine kurban gitmektedir. Bu sorunlar karşısında sesini çıkarana da "terörist" ilan etmektedirler.

İş cinayetlerine karşı mücadele vermek bile işyeri temelinde örgütlenmeyi, komiteler kurmayı gerektirmektedir. Bugün bir işçi arkadaşımız işyerinde önlemlerin yeterince alınmadığını ifade ettiğinde kapının önüne konulabilmektedir. Dolayısıyla en basit hakkımız olan işçi sağlığı ve güvenliği önlemlerinin alınmasını talep etmek dahi işyerinde birlik olmayı, komiteleşmeyi gerektirmektedir.

Evet, Ostim-İvedik katliamının üzerinden 10 yıl geçti ama katliam düzeni hala devam ediyor. Ve biz örgütsüz olduğumuz sürece ölmeye devam edeceğiz. Yaşamak istiyorsak işyeri komitelerimizi kurmalı, haklarımız ve geleceğimiz için mücadeleye girişmeliyiz.

Bülbüloğlu'nda mesai saatleri zorunlu olarak uzatılıyor!

Sincan İşçi Birliği

Sincan OSB'nin en büyük fabrikarından biri olan Bülbüloğlu'nda Patron yasadığı ve hukuk tanımaz bir şekilde işçilerin emeğini gasp etmeye devam ediyor.

Daha önce de birçok haksız hukuksuz uygulamanın yaşandığı Bülbüloğlu'nda en son olarak Ekim ayından biri mesai saatleri fiili olarak 15 dakika uzatılmış durumda.

Haftalık yasal çalışma süresi 45 saat olmasına rağmen mesai saatlerinde yapılan değişiklik ile işçiler hergün 15 dakika daha fazla çalışmaya zorlanırken bazı işçiler ise bu saatlerde çalışmayarak duruma tepkilerini gösteriyorlar.

Bu tepkiler anlamlı olsa da patronun bu saldırısını durduracak asıl güç işçilerin örgütlü birliğidir. Bülbüloğlu daha önce de birçok durumda gösterdiği ortak tepkiler ile hakkını almasını bildi. İnanıyoruz ki, bu saldırı karşısında ortak bir irade ile davranan Bülbüloğlu işçisi patrona geri adım attırma başarıacaktır.

Kâr hırsı yüzünden işçiler ölüyordu!

Sincan OSB'de fabrikanın işçiler için yeterince ısıtılmaması işçilerin canından olmasına sebep oluyordu. Soğuk havada üşüyen çalışanlardan birisi iş yerinde bulunan sobaya daha iyi ısıtması için tiner döktü. Dökülen tiner alevlerle buluşunca aniden parladı. Sobanın yanında duran 2 çalışan parlayan alevlerin arasında kaldı. Yanan çalışanları kurtarmak için yardımına koşan mesai arkadaşları, çalışanların üzerindeki ateşi güçlülkle söndürebildiler.

Emek hırsız Ahmet Kaya Termikel'i satıyor!

Yıllarca işçinin sırtından kazandığı milyonlarca liraya rağmen işçinin alınterinin karşılığını ödemeyen Ahmet Kaya, Sincan OSB'de bulunan Termikel fabrikasını 102 milyon(trilyon) TL'ye satıyor. Termikel'de ve yine Ahmet Kaya'nın sahibi olduğu Elektromed'de işçiler alacakları için mahkeme yolunu tutmuş, şirket ise iflas göstermişti.

İşçilerin maaşlarını, kıdem ve ihbar tazminatını gaspeden firmadan temin edilerek Termikel ve Elektromed işçilerinin mağduriyeti giderilsin.

Sağlık emekçileri engellere rağmen 8 Mart'ı kutladı!

Sağlık ve sosyal hizmet emekçisi kadınlar, 8 Mart'ta Ankara Üniversitesi İbn-i Sina Hastanesi önünde 8 Mart Etkinliği yapmak üzere bir araya geldi. Alanda bulunan çok sayıda polis sağlık emekçisi kadınların yapmak istediği açıklamaya saldırarak açılan ozaliti yırttı.

Bu saldırılara kadınlar alkış ve sloganlarla cevap verdiler.

Hastane içerisinden arka bahçeye geçen sağlık emekçileri polis şiddeti teşhir edildi ve tüm engellemelere rağmen 8 Mart basın açıklaması yapıldı.

Patronlar salgını fırsata çevirdi...

COVID-19 ve Çalışma Yaşamı

Covid-19 salgınında ülkemizde ilk resmi vakanın açıklanmasının üzerinden 1 yıl geçti. Geride kalan 1 yıllık süre içinde sadece insan yaşamını tehdit eden bir virüs ile değil, tüm insanlığı tehdit eden kapitalizmin açgözlülüğü ile de boğuşmak zorunda kaldık.

Hepimiz hatırlarız salgın ilk başladığı dönemde virüsün zengin fakir ayırmadığını söylüyorlardı bol bol. Ama salgının etkilerini yaşadıkça gördük ki, belki virüs ayırmıyordu ama yağma ve sömürü düzeni kapitalizm böylesi bir dönemde bile zengin ile fakiri ayırmaya devam etti.

Emekçiler salgın boyunca açlık/ölüm ikilemi ile boğuşurken aç gözlü patronlar servetlerini büyütmeyle kalmadılar, yıllardır işçilere yönelik olarak hayata geçirmeye çalıştıkları saldırı uygulamalarını da birer birer devreye soktular.

Ülkemizde ise AKP şefleri insanlığı tehdit eden böylesi bir salgında bile kendileri için fırsatlar gördüler, attıkları her adımla bu fırsatı değerlendirerek patronlara kol kanat verdiler.

■ Covid-19 bir işçi sınıfı salgınıdır!

Salgından asıl etkilenenin işçi sınıfı olduğunu daha en başta 'Evde kal!' çağrıları yapılırken işçiler olarak çalışmaya zorlandığımızda gördük. İlan edilen sokağa çıkma yasaklarında alakalı/alakasız birçok işyeri özel izinlerle çalışmaya devam etti.

Parkta, bahçede, sokakta bulaşan virüs her ne hikmetse işyerlerinde bulaşmıyordu. Ya da yönetenlerin ve patronların işine öylesi geliyordu.

Virüs sadece işyerlerinde daha hızlı yayılmakla kalmadı. Yıllardır ağır ve yıpratıcı çalışma koşulları altında fiziken yıpranan, böylesi bir dönemde sağlıklı beslenme olanağı bulunmayan işçiler virüs karşısında en savunmasız yakalanan kesim oldu.

Daha salgının ikinci ayında DİSK tarafından yapılan bir araştırmaya göre Türkiye'de pozitif vaka oranı binde 1-3 iken, DİSK'in yetkili olduğu işyerlerinde bu oran binde 4,1'e fırlıyordu. Sendikali işyerlerinde bile tablo böyleyken genel tabloyu düşünmek zor olmasa gerek.

■ Salgının ekonomik yansımaları...

Pandeminin ilan edilmesi ile birlikte uluslararası sermaye kuruluşları salgın süreci ile dünya sisteminin 2008 krizinden daha büyük bir kriz yaşayacağını söylediler. Dertleri bir kez daha milyonların yaşamı değil, kapitalist sömürü düzeninin sürekliliği oldu.

Ülkemizde de salgının yarattığı ekonomik yıkımın faturasını ödeyen yine işçi ve emekçiler oldu.

Yandaş televizyonlardan yayılan yalanlar AKP Hükümeti'nin herkese yardım ettiğini, hatta dünyaya kol kanat gerdiğini söylüyordu.

Oysa rakamlar bunun tam tersini söylüyor. Zengin ülkeler salgın boyunca milli gelirlerinin %12,7'si kadar nakit kaynak ayırırken yoksul ülkelerde bu rakam %1,6'ya düşüyor. Salgın bahanesi ile vatandaşa IBAN dağıtmayı da ihmal etmeyen AKP Türkiye'sinde ise bu oran %1,1.

Kaldı ki bu desteklerin önemli bir bölümünün işçilerden yapılan kesintilerle oluşturulan İşsizlik Sigorta Fonu'ndan gerçekleştirildiğini biliyoruz.

Bu fonun salgın sürecinde nasıl kullanıldığına bakmak ise bizi başka bir gerçeğe götürüyor.

Ocak ayında DİSK tarafından yayınlanan bir rapora göre bu fondan işçilere yapılan nakdi ücret desteği 6,5 milyar TL civarında. Yine bu fondan çeşitli adlar altında patronlara teşvik olarak aktarılan rakam ise 18 milyar TL'nin üzerinde.

Tablo böyleyken salgın döneminde patronların keyfinin yerinde olmasından daha doğal ne olabilir.

Köle değiliz!

Beyaz yakalı bir işçi

Pandemi ile birlikte çalıştığım şirkette hızla 'evden çalışma' uygulamasına geçildi.

Yaptığımız iş gereği zaten sürekli bilgisayar başında olduğumuz için bu durumun pek bir zorluğu da olmadı.

İlk başlarda hepimiz bu durumu biraz da sevinçle karşıladık. Herşeyden önce yol işkencesi bitecek, sabahları bir saat geç uyanabilecektik.

Ama bunun hiç de sevinilecek birşey olmadığını çok geçmeden anladık. Öncesinde de mesai saatleri dışında her an ulaşılabilir durumda olmamızı, belli işleri devam ettirmemizi istiyorlardı. Ancak artık mesai saat kavramı tamamen ortadan kalktı. Hergün yaklaşık 2 saat daha fazla çalışıyoruz.

Kulağımızda kulaklık internet ortamında bir toplantıdan diğerine girip duruyoruz. Arada nefes almaya bile fırsatımız kalmıyor. Bu durumu bilmelerine rağmen bir de kameralarımızın sürekli açık olmasını istiyorlar. Sanki en ufak bir kaytarma şansımız varmış gibi. BBG evinde gibi sürekli gözetleniyoruz.

Evden çalışma ilk başladığında yol ve yemek paralarımızı da kestiler ayrıca. Yemek paralarını hep birlikte gösterdiğimiz tepki ile geri alabildik. Ama o tempolu çalışmanın içinde bir de yemek hazırlama yükü bindi üzerimize. Çocuklu, ev işleri ile ilgilenmek zorunda olan arkadaşlarımızın durumuna değinmiyorum bile. Bu durum ne kadar gider bilemiyorum ama tam bir kölelik yaşıyoruz.

Yeni kölelik rejimi...

Sadece aldıkları ekonomik teşvikler de yetmedi patronlara. İşçi sınıfının masaya yumruğunu vurmadiği her krizde olduğu gibi Covid-19 salgını da işçi sınıfına yönelik yeni saldırıları beraberinde getirdi.

Dardanel fabrikasında işçilerin fabrikaya kilitlenerek çalıştırılması, MÜSiAD'ın 'İzole Sanayi Üsleri' adında işçileri toplumsal yaşamın dışına itme girişimleri, MESS'in MESSafe adı altında uygulamaya başladığı prangalı çalışma düzeni patronların işçilere bakışını gösteren önemli örneklerdi.

Sözde işten çıkarma yasağı adı altında ücretsiz izinlerde işçi onayının zorunluluk olmaktan kaldırılması, kısa çalışma ödeneği aracılığı ile işçilerin en temel gelir güvencesinden mahrum bırakılması ile patronların yıllardır daha da esnetmeye çalıştıkları esnek çalışma düzenini yaygınlaştırmanın araçları oldular.

Yine bu dönemde sözde işçi çıkarma yasağı vardı ama birçok patron Kod-29 ile işçi çıkarmaya devam etti. Yaşadığı hak gasplarına ses çıkarak işçiler Kod-29 ile fişlendi.

Ve birçok işkolunda bundan sonra çok daha yaygın olarak kullanacaklarını kendilerinin de söylemeye başladığı 'Uzaktan Çalışma' devreye sokuldu. Üretimde çok sınırlı olarak uygulanabilse de özellikle hizmet sektöründeki işçiler için mesai saati belli olmadan, yemek, yol vb her türlü hakları gasp edilerek sınırsız sömürünün önü açılmış oldu. Örneğin Koç Holding geçtiğimiz günlerde yaptığı bir açıklama ile önümüzdeki dönemde 95 bin çalışanın 35 bininin uzaktan çalışma yöntemi ile çalışacağını duyurdu.

Çözüm: Örgütlü Mücadele...

Patronlar Covid-19 salgınına her yönü ile fırsata çevirdiler. Kârlarını katladılar, yeni kölelik rejimini hayata geçirmek için ilk adımları attılar.

İşçiler olarak bizlerin ise bu saldırı dalgasına karşı emeğimizi ve onurumuzu savunmak için tek bir reçetemiz var.

Bu reçete tüm engel ve baskılara rağmen birleşmekten, dayanışmadan ve mücadeleden geçiyor.

Bizleri açlık ve ölüm ikilemi ile başbaşa bırakan kapitalist sömürü düzenine karşı geleceğimize sahip çıkalım.

Haklarımız için birleşelim, onurumuz için mücadele edelim, hep birlikte geleceğimizi kazanalım!

KOD-29:

Patronların şantaj sopası

Sincan'dan bir gıda işçisi

Pandemi süreci işçi sınıfı için sadece salgın tehdidi değil, patronların siyasal tehditlerini de göğüslemeye çalıştığı bir dönemin adı oldu. Zira işten çıkarma yasağı olmasına rağmen sermaye sınıfı bu duruma uygun kılıfı buldu.

İşçiler zorunlu çalışma saatlerine tabi tutuluyor. Keyfi fazla mesai çalışması uygulanıyor ve ücretleri ödenmiyor. Kadın işçiler üzerinde özel cinsiyetçi baskılar uygulanıyor. İşyeri kısa çalışma başvurusunda bulunuyor ama işçileri yine işyerlerine çağırıyor. Bu ve benzeri durumlara karşı çıkan işçiler direkt kod 29 uygulaması ile işten atılıyor.

Peki nedir bu kod 29 uygulaması?

İşveren işçiler ile çıkarları ters düştüğünde, 10 gün içinde Sosyal Güvenlik Kurumu'na başvuruyor. İşçiyi hangi gerekçe ile çıkardığını kod numarası ile işaretliyor. Kod 29, işçinin İş Kanunu'nun 25 maddesi ikinci bendinde sayılan 'Ahlak ve iyi niyet kurallarına uymayan haller' sergilediği gerekçesiyle iş akdinin feshedildiğini gösteriyor.

Böyle bir durumda işçi, işsizlik ödeneği, kıdem tazminatı, ihbar tazminatı gibi hak edilmiş ödeneklerini alamıyor. Üstelik açılacak olan karşı dava süreci tamamlanana kadar işçi hiçbir hakkını alamıyor.

Bu süreçte örneğin Çorum'da Ekmekçiöğulları'nda sendikalaştıkları için 90 işçi arkadaşımız işten atıldı. Bu işçi arkadaşlarımızdan 54 kişiye kod 29 uygulaması dayanak gösterildi.

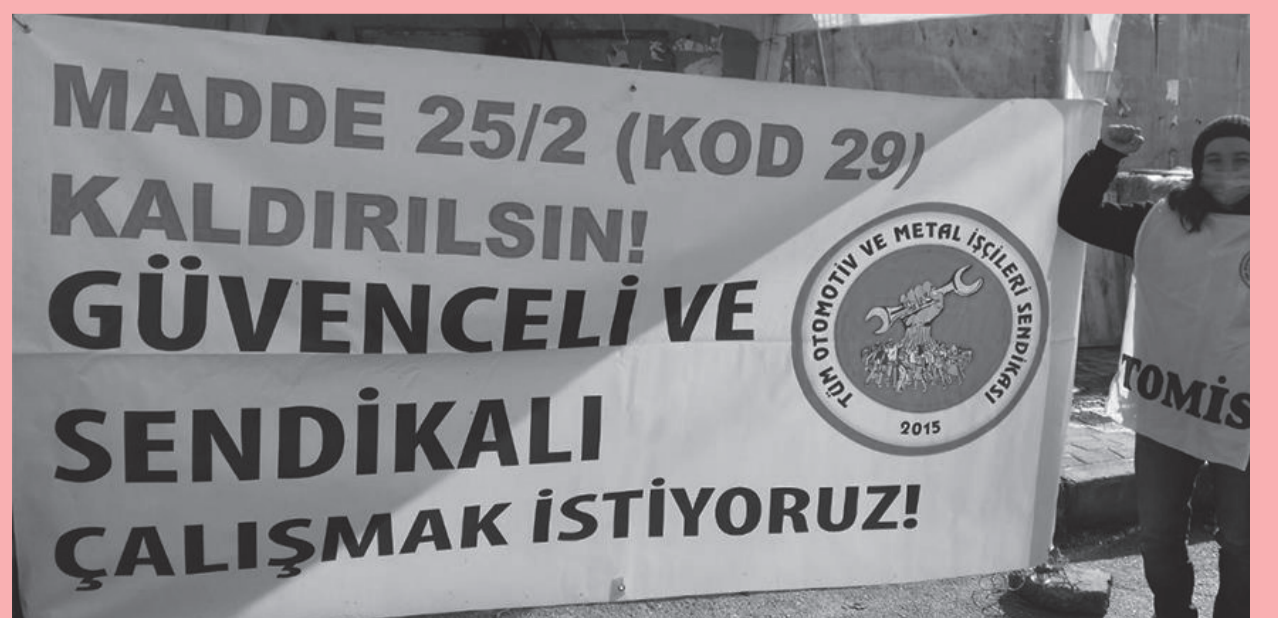
Yani işyerinde kafamızı kaldırdığımız her noktada bu tehdit gelip bizi buluyor. Anayasal hakkını kullanmayı, sendikali çalışma istemeyi patronlar ahlaksızlık olarak damgalıyor. Ve bu damga yaptığımız her yeni iş başvurusunda peşimizden geliyor.

İşçilerin bu gerekçeyle işten atılması çalışma siciline işlediği için, yeni bir iş bulmak imkânsız hale geliyor. Böyle bir durumda biz işçiler yasal haklarımızın arkasında durmalı, korkmadan adım atmalıyız. Sermaye sınıfı her türlü durumu acımasız fırsatlara çeviriyor.

Biz işçiler bu duruma karşılık üretmek zorundayız. İşyerlerinde en küçük birimlerden başlayarak örgütlenmek, güç haline gelmek bilincimizi ve cesaretimizi arttıracak. Hak aramak asla suç değil. İşyeri komitelerini kurmak ve hareket halinde olmak sermaye sınıfını dizginleyecek önemli bir araç. Bu ülke bir emek cehennemi olmayacak.

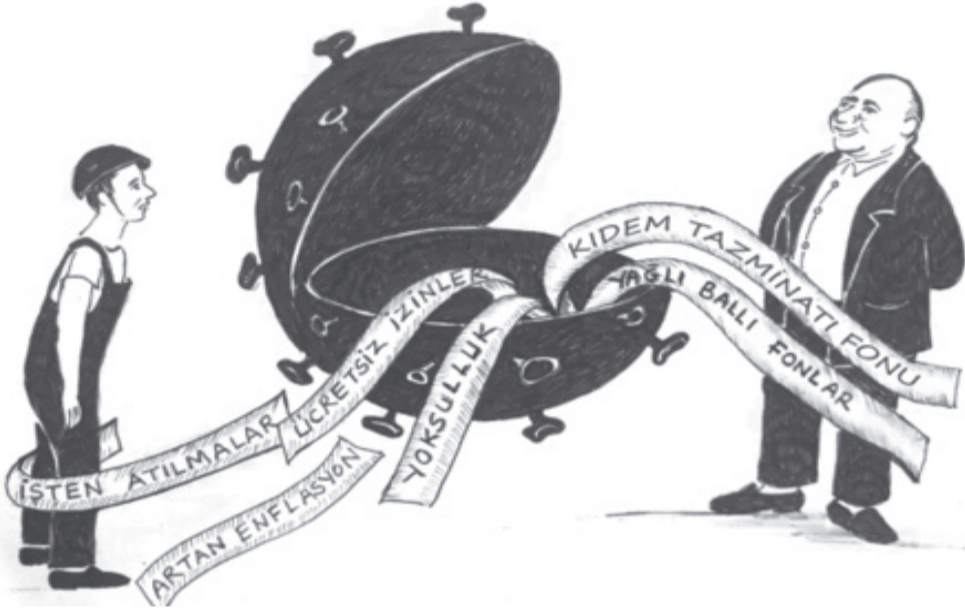
İnsan sağlığı ve tüm işçilerin insanca yaşaması için emekçilerin iktidarını zorlayalım.

Yaşamak ve örgütlenmek haktr.

Yasaklar kalktı! Peki ya sonra?

Sincan OSB'den bir işçi

Geçtiğimiz günlerde yapılan açıklama ile haftasonları uygulanan sokağa çıkma yasağı son buldu, yasak kapsamında kapalı olan mekanlar yeniden açıldı.

Ama biliyoruz ki ne yasaklar salgına karşı alınan gerçekçi bir önlemdi, ne de yasakların kalkmasının ardında salgına karşı verilen 'mücadele'nin başarılı bir sonuç üretmesi var.

Daha yasak kalkmadan vaka sayılarının yeniden tırmanışa geçmesi bile bunu gösteriyor. Sözde aşırı çalışmaları da başarı ile sürdürülüyor ama vaka sayıları yeniden yükseliyor.

O zaman bu 'normalleşme'nin arkasında ne var dersiniz?

Bence gözünü para bürümüş bu düzenbazlar sadece ekonomik nedenlerle bu kararı aldılar. Kapalı işyerlerinde çalışan işçilere verdikleri 3 kuruş destek gözlerine battı, boşalan kasalarını ekonomi çarkını daha hızlı döndürerek yeniden doldurmak istediler. Yoksa sağlıklı, insanmış bunlar için masaldan başka birşey değil!

Hem zaten biz sanayi işçileri için parka bahçeye çıkıp hava almak, sevdiğimizle vakit geçirmek yasaktı ama bizler zaten ilk günden beri özel izinlerle haftasonu yasaklarında da yollardaydık. Özel izinlerle ve eskisinden de daha yoğun bir tempo ile haftasonları da fazla mesai yaparak işyerlerinde çalışmaya devam ettik.

Asıl zorluğu hizmet sektöründe çalışan, kapalı işyerlerinde çalışıp sözde 'işsizlik ödeneği' ile yaşamını sürdürmeye çalışan arkadaşlarımız yaşadı. 3 kuruşluk yardımlarla günü kurtarma çabası bir tarafa ne zaman 'normal'e döneceklerini bile bilmeden günleri saydılar.

Vatandaşına karşı hiçbir sorumluluğunu yerine getirmeyen devlet şimdi bir kez daha boşalan kasası başına iş açmasını diye, yandaşlarına akıttıkları musluk kesilmesi diye aldığı sözde önlemleri gevşetiyor.

Bir de buyuruyor. Yasakların yeniden başlamaması bizlere bağıymış. Ben de soruyorum. Herşey biz bağılysa siz niye o koltuklarda oturuyorsunuz?

Bu nasıl bir ikiyezlülük?

Mamak'tan bir işçi

Pandemi baladığından beri bizlere herşey yasak. Sokağa çıkmak, parkta oturmak herşey yasak. Ama en fazla da hakkımızı aramak yasak.

Ne zaman bir hak talebi ile başını kaldıran birileri olsa anında polis bitiyor tepesinde. Patron yasayı tanımıyor işçiyi işten atıyor, cezayı 'korona önlemleri'ne uymayan işçiye kesiyorlar.

Bahane hazır nasıl olsa. Sosyal mesafe kuralına uymadın de, maskeni indirdin de bas cezayı.

Hem de biz en temel gelir güvencesinden mahrum kalmışken bizim ödediğimiz vergilerle maaş alan polisler yapıyor bunu.

Peki, bu yasak listesini önümüze koyanlar, uymadığımızda bizi cezalara boğanlar ne yapıyor dersiniz?

Aylardır işçi sendikalarının, derneklerin her türlü aktiviteleri yasak. Ama siyasi partilerin serbest. Neden acaba?

Çünkü AKP kongreleri var. Bizi sustururken kendileri en pespaye görüntülerle etkinliklerini yapmaya devam ediyorlar.

Ortaya çıkan görüntülere yapılan en küçük bir işlem var mı peki? Elbette yok.

Zaten nasıl olsun ki! Görüntülerin baş sorumlusu bu ülkede 'Cumhurbaşkanlığı' koltuğunda oturuyor. Bir de üstüne koronaya rağmen salonları hınca hınç doldurdukları için müridlerine teşekkürler ediyor.

Bu ülkede yasaları yapanlar, yasaları uygulamakla yükümlü olanlar kendi yazdıkları yasaları birileri için sınır tanımadan uygularken birileri için unutup gidiyor. Sonra da bizlerin o yasalara uymamızı bekliyorlar. Sanki ortada gerçekten bir yasa varmış gibi. Bu oyunu bozmanın, kendilerine yazdıkları yasaları başlarına çalmanın zamanı gelmedi mi?

Paket paket demokrasileri her defasında bizi vuruyor!

Sincan'dan bir işçi

Geçtiğimiz gün ülkenin tek yetkili ağzından 'İnsan Hakları Eylem Planı' açıklandı.

Söylenenleri dinlerken ya da okurken insanın gözlerinin dolmaması mümkün değil. Tam bir demokrasi sevdalısı konuşuyor resmen...

Bir de 11 tane temel ilke belirlemişler. En başa da '*İnsan, doğuştan sahip olduğu vazgeçilmez haklarıyla yaşar; devletin görevi de bu hakları korumak ve geliştirmektir.*' yazmışlar...

Herkesin eşit olduğundan, herkes için hukukun eşit olarak uygulanacağına kadar uzanan bir masal...

Tam da '*Duy da inanma*' hikayesi...

Sanki, 19 yıldır ülkeyi başkası yönetiyor.

Sanki, yaptığı her değişiklikte aynı masalları anlatmadı.

Sanki, 'Cumhurbaşkanlığı Hükümet Sistemi'ne geçerken her şeyin jet hızı ile çözüleceğini söyleyen kendisi değildi...

Bunları unuttuğumuzu sanıyor olmalı ki, şimdi yeni bir demokrasi masalını ısıtıyor.

Gücünü kaybettiğini, insanların artık ona inanmadığını, çevresinde kalanları da ancak yemleyerek tutabildiğini çok iyi biliyor.

Bu yüzden dün %50+1 diyerek atı alıp Üsküdar'ı geçerken bugün yasaları koltuğunu koruyacak şekilde yeniden yazmak istiyor.

İnsan Hakları Eylem Planı diyerek güzellediği bu hikayeyi de yeni anayasa tartışmasına bağlaması bu yüzden.

Herhalde böyle devam ederse 'Cumhurbaşkanı'nın sadece kendi oyu ile seçileceği bir anayasa değişikliği düşünmesi de şartırtıcı olmaz.

Bu arada bu açıklamanın arasında bir de önümüzdeki hafta bir ekonomik reform paketi açıklanacağını duyurdu.

Süslü sözlerin altında atılan 'demokrasi' adımlarının nasıl bir faşizm yarattığını hepimiz biliyoruz artık.

Yine süslü lafların arasına gizlenen 'ekonomik reform'ların da bizlere nasıl bir ekonomik yıkım olarak döndüğünü.

Bakalım. Önümüzdeki hafta göreceğiz. Reform diyerek yine hangi hakkımızı gasp etmeye çalışacaklar, emeğimizi sövmek için yine ne çakallıklar planlıyorlar.

Bu hain planlara engel olmak ise bizlerin elinde. Ancak işçiler olarak birleşip mücadele ederek bu pervasız zorbalığa bir son verebiliriz.

Haklarımız ve Geleceğimizden Vazgeçmiyoruz!

İşçi Emekçi Kadın Komisyonları

Açlığın, yoksulluğun, şiddetin, işsizliğin had safhasındayız artık. Alınmayan önlemler yüzünden her gün hayatını kaybeden yüzlerce emekçi, soframızda, buzdolabımızda tüm açıklığıyla hissettiğimiz yoksulluk, "işten atılmalar yasak" yalanına karşı işinden atılan yüzlercemiz, binlercemiz...

Patronlar, pandemi ve ekonomik krizden karlarını katlayarak çıkıyor, bununla beraber açıklanan her 'pandemi önleminde' işçi ve emekçiler zarar görüyor. İşsizlik ödeneğimiz bize değil patronlara veriliyor, 'teşvik paketleri' bizim için değil patronlar için açıklanıyor.

Peki, bizim payımıza bir şey düşüyor mu? Düşüyor elbette!

Kod-29 bahanesiyle işten atılmalarla birlikte %28'i bulan işsizlik, kısa çalışma ödeneği altında verilen 'sadaka', esnek ve güvencesiz çalışmanın kalıcılaşması anlamına gelen telafi çalışmasının uzatılması, ardı arkası kesilmeyen zamlar, çalışmakla ölmek arasındaki tercih ve daha neler neler... Yani önlem adı altında açıklanan tüm paketler bizim haklarımıza ve geleceğimize saldırı olarak geri dönüyor.

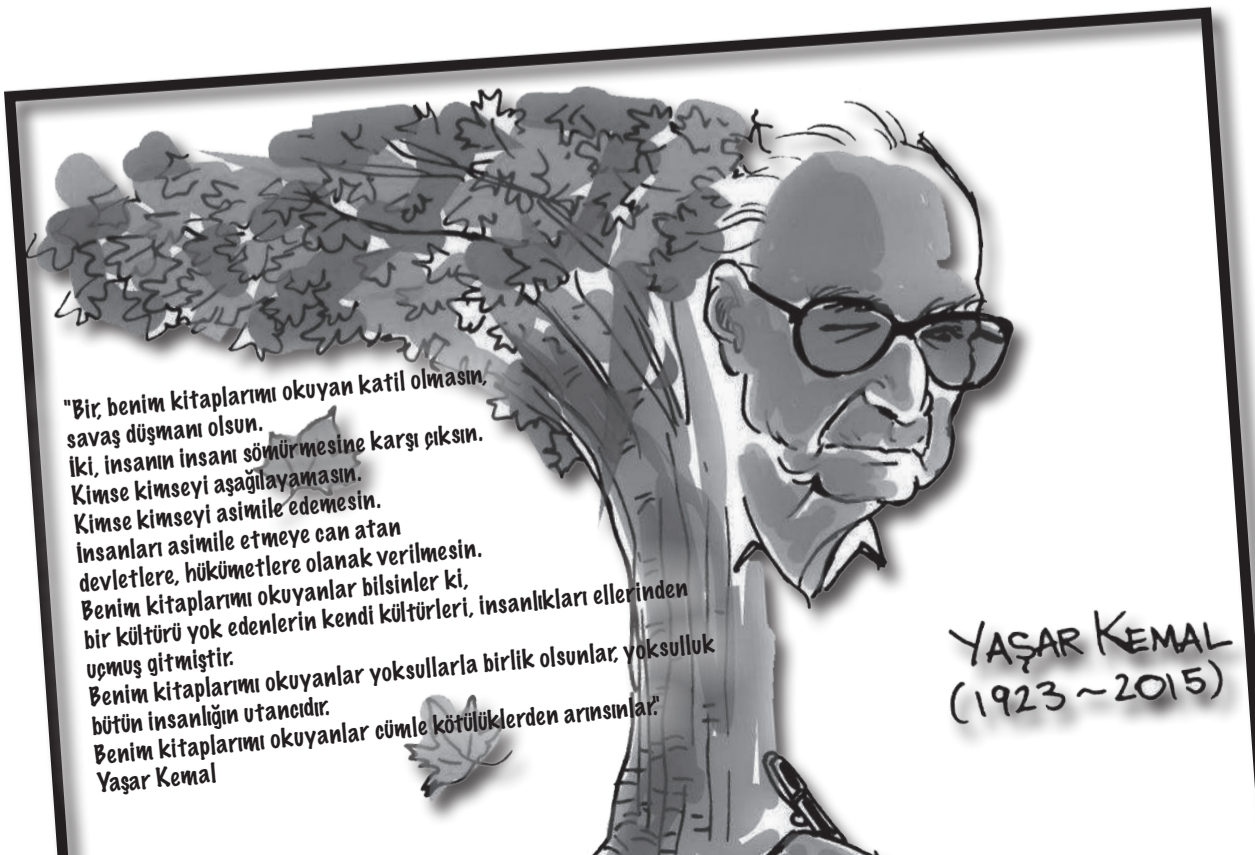
Bütün bu haksızlıklara karşı hakları için direnen işçi ve emekçiler de var tabii ki. Şiddete, taciz ve tecavüze karşı sokakları dolduran kadınlar,

işi ve ekmeği için, haklarının gaspına ve Kod-29 uygulamasına karşı direnen Sinbo işçisi Dilbent Türker, SML etikette sendikalaştıkları için işten atılan ve direniş başlatan kadın tekstil işçileri ve daha birçok iş yerinde ve fabrikada geleceğine sahip çıkarak direnen işçiler var.

Bu olumsuz tablodan en ağır etkilenen emekçi kadınlar artık yeter demek zorundalar. Bizim suskunluğumuz her gün yine bizi bitiriyor. Öyle bir yerdeyiz ki sessizliğimiz sürdükçe soframızdaki açlık derinleşecek, uğradığımız sömürü ve şiddet, yaşamı bizim için dayanılmaz kılacak. Haklarımıza ve geleceğimize yöneltilen tüm saldırılara karşı yeni direnişler örgütlemenin zamanıdır artık.

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nün yaklaştığı şu günlerde elimizden alınan ve çalışma hayatının normaline çevrilmeye çalışılan saldırılara karşı taleplerimizi yükselttiğimizi fabrikalarda, meydanlarda, bulunduğumuz her alanda gösterelim!

- Kısa çalışma ve ücretsiz izin yasaklansın!
 - Madde 25/2 (Kod-29) kaldırılınsın, işten atılmalar son bulsun!
 - Telafi çalışması son bulsun!
 - İş ve gelir güvencesi istiyoruz!
- Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü

Haklarını BİLİYOR MUSUN

İşten kendim ayrılırsam işsizlik maaşı alabilir miyim?

Soru: Özel sektörde çalışıyorum. Asgari ücretle çalışmıyorum ama sigortam asgari ücretten yatıyor. Bu şekilde çalışmak istemediğimden işten ayrılmak istiyorum. Kendim bu sebeple işten çıkarsam işsizlik maaşı alabilir miyim?

Haklı fesih hakkınızı kullandığınız için işsizlik maaşı hakkınız da doğuyor. Ancak İşkur işsizlik ödeneğini patronun yaptığı fesih bildirim kodu üzerinden gerçekleştiriyor.

Yani patronunuz gerekçenizi kabul edip doğru şekilde bildirim yaparsa işsizlik ödeneğinden yararlanma hakkı kazanırsınız.

Eğer, anlaşmalı bir fesih değilse ve patron daha farklı bir kod bildirirse işsizlik ödeneğinden hemen yararlanmanız mümkün olmayabilir patronun SGK'ya bildireceği çıkış koduna bağlı olarak. Bu durumda hak ettiğiniz işsizlik ödeneğini hukuki sürecin ardından toplu olarak alabilirsiniz.

Ayrıca anlaşmalı çıkış değilse, çıkış işlemini noter tebligatı yolu ile yapmanız sizin yararınıza olacaktır. Aksi durumda patron 3 gün üst üste işe gelmedi gibi bir gerekçe ile haklı fesih yapabilir ve işsizlik ödeneği gibi kıdem tazminatı hakkınız da gasp edilebilir.

Tabii ki bunların hepsi işyerindeki çalışma sürenizin işsizlik ödeneği kazanmaya yeterli olduğu durumda geçerli. Ne yazık ki mevcut yasal düzenleme işsizlik ödeneği konusunda birçok açıdan kısıtlayıcı hükümler içeriyor.

İşyerinde sigortalı olarak çalıştığınız süreye bağlı olarak işsizlik ödeneğinden yararlanacağınız süre ve alacağınız ödenek miktarı değişkenlik gösteriyor.

Sorun, cevaplayalım!

İş yaşamında karşılaştığınız sorunları, haklarınız hakkında bilmek istediklerinizi sorun, uzman avukatlarımızın desteği ile cevaplayalım.

İLETİŞİM

grevankara@yandex.com
facebook.com/ankaraiscimeclisi
MAMAK İŞÇİ KÜLTÜR EVİ
Tıp Fak. Cd. 586. Sk. No: 2/A
0 (552) 534 79 14

SINCAN İŞÇİ BİRLİĞİ
Atatürk Mh. Kutsal Sk. No: 5/8
0 (552) 534 79 12

İşçi Bülteni Özel Sayı: 1601 * Fiyatı: 25 Kr * Mart 2021 *
Sahibi ve S. Yazı İşleri Md.: Ersin Özdemir *
Yayın Türü: Yerel, süreli, siyasi, ayda bir, Türkçe *
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti. *
Osmanağa Mh. Kırtasiyeciler Sk. No:9 Kat:2 Daire:7 Kadıköy / İstanbul *
Baskı: Özdemir Mat. Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Topkapı (Odin)
Center No: 28/245 Zeytinburnu / İstanbul Tel: (212) 577 54 92

Tarihin ilk işçi iktidarı...

Paris'li işçiler 18 Mart 1871'de Alman işgaline ve Paris'i Alman ordularına teslim eden Fransız Hükümeti'ne karşı isyan ettiler. Sadece isyan etmekle de kalmadı Paris'li işçiler... Kurdukları Komün yönetimi ile 2 milyonluk bir şehri tam 71 gün boyunca sermaye sahiplerinin asla başaramayacağı bir şekilde yönettiler.

Avrupa'nın dört bir yanı 1848 yılında işçi ayaklanmaları ile sarsılmıştı. Bu ayaklanmalar bastırıldıktan sonra Avrupa ülkelerinin egemenleri bir kez daha rant ve paylaşım savaşına tutuştular. Bu savaşlardan biri de 1870 yılında Fransa ile Prusya (o günün Alman İmparatorluğu) arasındaki savaştır.

Fransa İmparatoru III. Napolyon tarafından başlatılan savaş, Fransızlar için bir felakete döndü ve Kasım ayı ile birlikte Paris, Prusya orduları tarafından kuşatıldı. Ocak 1871'de Fransız Hükümeti ateşkes çağrısında bulundu ve Prusya ordularının Paris'i işgaline göz yumdu.

Kuşatmanın yarattığı sıkıntılar nedeni ile zaten oldukça kızgın olan Paris'li işçiler, şehrin Prusya ordularına teslim edilmesi karşısında büyük bir öfkeye kapıldılar ve harekete geçtiler. O güne kadar destek verdikleri Ulusal Muhafızlara ait toplara el koyarak bu topları şehrin uygun mahallelerine taşıdılar.

Çıkarları Prusya Hükümeti ile ortak olan Fransız Hükümeti Paris'li işçilerin bu girişimine karşı 18 Mart'ta topların ele geçirilmesi ve şehrin Prusya ordularına teslim edilmesi için harekete geçti. Fransız Hükümeti'nin bu kararı ile birlikte Paris'li işçiler, yanlarına çeşitli kesimleri de alarak şehrin yönetimini ele geçirdiler. Silahsız halkın üzerine ateş açılması emri veren Fransız generalini, kendi halkına kurşun sıkmayı reddeden askerler ile birlikte atından indirdiler ve idam ettiler.

İşte tarihin ilk işçi iktidarı deneyimi olan Paris Komünü böyle başladı. Ulusal Muhafızlar Merkez Komitesi şehrin yönetimini eline alırken, 26 Mart'ta komün seçimi düzenledi ve şehrin yönetimini komüne devretti.

Şehrin yönetimini elinde tutan Komün Konseyi'nin 92 üyesinin birçoğu vasıflı işçilerdi. Bunun dışında doktolar ve gazetecilerde komünde yer alıyordu.

Komün Konseyi 2 milyon nüfusu bulunan Paris'te şehrin temel hizmetlerini yerine getirmek için büyük bir çaba harcadı.

Yerel işçilerin yönetimindeki yerel meclisler tarafından yönetilen Komün, sermaye sınıfının iktidarı altında hayal bile edilemeyecek bir çok uygulamayı hayata geçirdi.

Komünün en önemli başarısı ise, Fransız Hükümeti tarafından görev yerlerinden uzaklaştırılan uzmanların ve yöneticilerin sorumluluklarını alan sıradan işçilerin girişimi olmasıydı.

Paris'li işçilerin attığı bu adımlar tüm Avrupa'da egemenleri büyük bir korkuya sürüklerken, Hükümet 2 Nisan'da Paris'e saldırı başlattı ve tüm şehir bombardımana tutuldu.

Bir buçuk ayı aşkın bir süre boyunca Paris'li işçiler olmak üzere, Komün'ün tüm savunucuları büyük bir gözüpeklikle şehri ve Komün iktidarlarını savundular. Bu savunma sırasında Paris'li kadınlar ise cesaret ve gözüpeklikleri ile tüm Parisliler'e örnek oldular.

Paris'li işçiler 71 gün boyunca korudukları Komün'ü hayatta tutmayı başaramadılar, ancak işçilerin yönettiği bir dünyada nelerin yapılabileceğini tüm dünya işçilerine gösterdiler.

KOMÜN YÖNETİMİNDE YAPILANLARDAN KISA BİR KESİT

- * Tüm kuşatma boyunca kiralardan hafifletilmesi;
- * Paris pastanelerinde gece işinin kaldırılması;
- * Öldürülen Ulusal Muhafızların eşlerine olduğu kadar, eğer varsa çocuklarına da aylık bağlanması;
- * Savaş sırasında aletlerini rehine vermeye zorlanan işçilere hepsinin karşılıksız iadesi;
- * Borçların ertelenmesi ve faizin kaldırılması;
- * Sahipleri tarafından terkedilmiş fabrikaları işçilerin işletmeye devam etmesi;
- * Mecburi askerliğin sona erdirilmesi ve ordunun silah kullanabilen bütün şehirlilerden kurulu Ulusal Muhafızla değiştirilmesi;
- * Eğitimi iyileştiren ve teknik eğitimi herkes için mümkün hale getiren reformlar;
- * Okul malzemelerinin bedava sağlanması, ve bir yetimhane kurulması.
- * Okul çocuklarına bedava giysi ve yiyecek verilmesi...